

lægge Mærke til Slutningen: „Fordringerne maae ikke stilles høiere, end at de uden Vanskelighed kunne fyldestgøres af enhver nogenlunde dygtig og virksom ung Mand.“ Nu vil jeg spørge, om det ikke der ved klart er givet, at det, der i § 1 seer ud som en Tilladelse for Krigsbestyrelsen, i § 2 er blevet til en Forpligtelse for Krigsbestyrelsen, eller med andre Ord, om det ikke virkelig er et nyt Princip, som viser sig i § 1, og som seirer i § 2? Jeg taler ikke om, om dette Princip er rigtigt eller ikke, men fra det Standpunkt, den ærede Forslagsstiller selv angiver, idet han siger ikke at ville indføre noget nyt Princip, kan han ikke med Billighed vente, at vi ville kunne vedtage et Lovforslag, som i Gjerningen er bygget paa et nyt Princip.

Scherning: Den saa at sige endelige Strid, der her skal afgøres, bliver altsaa, om der er et nyt Princip eller ikke. Jeg siger, at der ikke er et nyt Princip i Forslaget; thi deri er ikke sagt, at det, der skal være lært inden de 6 Maaneder, er noget Andet end det, der nu antages lært inden de 16 Maaneder. Man antager nemlig nu, at inden de 16 Maaneders Forløb skal selv den maadeligste Mand uden nogen farlig Tilskyndelse have lært det Fornødne; men dertil er ikke Tjenestendøvelsen, som den nu foregaaer de 16 Maaneder igjennem, methodisk ordnet som en sluttet Skole. Der er en betydelig Deel af denne Tid, som hovedsagelig benyttes til Garnisonstjeneste, og der er endogsaa henviist en heel Deel deraf til, som det hedder, at Garnisonstjenesten ikke skal blive trættende. Men alle disse Bestemmelser ere jo ikke af den Bestaaenhed, at de forhindre fra at tage dem bort. Der er Intet heri, som siger: I skulle nedsette Eders Fordringer under det, som for Diebliffet er fordret; jeg holder mig overbevist om, at Mandskabet i 6 Maaneder, vel anvendte, naar det tillige har vel udarbejdede skriftlige Angivelser over, hvad hver enkelt Mand skal vide, vil være istand til at opnaae det. Det er Methoden, som forhindrer, at det ikke kan gøres i kortere Tid, og jeg er overbevist om, at alle de, der ere inde i denne Sag, ville sige, at man har beholdt de 16 Maaneder, mindre fordi Mandskabet kun i dem kan opnaae Døvelsen, end fordi

de give Noget, man kalder „Fasthed.“ Det er egentlig det, hvorom det dreier sig, og derfor er det vistnok ogsaa, at den høitærede Krigsminister er kommen ind paa Talen om Folkebevæbning og ikke Folkevæbning, idet han har troet, at denne kortere Tid skulde give en mindre „Fasthed“ — et militært technisk Udtryk, hvis egentlige Betydning jeg ikke nøie kender, men det er ialtsald et Udtryk, som bruges for dermed at characterisere Tropper — om dem f. Ex., der have Stropper under Buxerne, saaat disse sidde stramme, og hvis Bandolerer sidde paa en eensformig Maade, kommer man meget hyppig til at sige, at det er Tropper, som have Fasthed, medens derimod de Tropper, hvis Klæder sidde løse, have mindre Fasthed. Jeg forstaaer godt, hvad der menes ved „Fasthed“, saaledes som dette Ord oprindeligt er blevet til; det er nemlig den Samarbeiden, som kan finde Sted ved Tropper, som bruges meget sammen i en lang Tjenestetid, som bevæge sig under ofte vanskelige Forhold, ja som blot hyppigt bevæge sig fra een Garnison til en anden, hvorved de faae et Sammenhold, som gjør dem til et Slags Legeme for sig, affondret fra den hele øvrige Befolkning, og som gjør dem til en Heelhed, der kan bruges under mange Omstændigheder, hvor de, naar de ikke havde denne Fasthed, maaffet vilde være mindre vel stiftede til at bruges. Men saaledes som vort hele Hærvæsen for Diebliffet er, opnaaes denne Fasthed hverken i de 16 Maaneder eller selv om vi lagde 2 Maaneder til; det Characteristiske ved vor Hær er, at dens Fasthed er af en ganske anden Natur.

Principet vilde være forandret, dersom jeg havde sagt: det skal for Fremtiden være Krigsbestyrelsen paalagt ikke at lade Tropperne tjene længere end 6 Maaneder; men i Forslaget, saaledes som det er, er Principet ikke forandret; der er kun givet en Opfordring og Tilskyndelse til sluttigere at udvikle, hvad der allerede bestaaer, der er fastsat en Undervisningskreds, som afflutter sig i en vis kortere Tid, for at de Bedkommende kunne opnaae den fornødne Færdighed, og dernæst at man, dersom man vil, kan beholde dem længere, for at frembringe en videre Udvikling ved en Gjentagelse af de tidligere Døvelser. Det er ikke noget nyt